

Osvietenie

Genezis 22: 1-14; Lukáš 24: 13-32

Doposiaľ sme hovorili o dvoch častiach mystickej, teda hlbokkej, cesty k Bohu. Na začiatku musíme zažiť prebudenie z nášho spánku. Po tomto okamihu náhleho prebudenia, prichádza obdobie očisťovania, kedy vidíme čo všetko nás od Boha oddeľuje, ako sme stratení, nečistí, prázdni. A vďaka tomu, že nás Boh očisťuje, aby nás priblížil k sebe, zrazu uvidíme veci inak. Uvidíme ich z inej, nebeskej perspektívy a sme oprostení od našej všadeprítomnej sebeckosti.

- *Zažili ste niekedy skúsenosť, že ste zrazu uvideli svet akoby inými očami? Môžete si povedať navzájom nejakú takúto skúsenosť?*

Čo ale uvidíme inak? Ako sa k tomuto bodu prepracujeme? Ako prebudenie rozpoznáme? Pozrieme sa na dva príbehy, ktoré nám na to môžu dať určitú odpoveď, lebo sú to príbehy o otvorení očí. Prvý príbeh v sebe nesie strašnú hrozbu. Abrahám je volaný Bohom, aby na vrchu Mória obetoval svojho jediného syna. Som si do veľkej miery vedomý temnej sily, ktorú tento príbeh môže šíriť a preto musím rýchlo povedať, že Abrahámov prípad je jedinečný a neopakovateľný a Boh nás nevolá k podobným činom. Som však stále presvedčený, že príbeh skrýva podstatnú lekciu, ktorá keby bola vyjadrená inak, zrejme by stratila niečo zásadné na svojom ponaučení.

- *Pozrite sa na verš 8. Ako Abrahám odpovedá Izákovi? V čo verí?*
- *Ako Boh hodnotí Abrahámov čin? Čo si myslíte, že je bázeň pred Bohom? V mojom chápaní ide o postoj poslušnosti a viery. V čom sa prejavovala Abraháмова poslušnosť a v čom viera?*

Izákovi táto odpoveď stačí a keď idú ďalej a Abrahám už dvíha ruku nad zviazaného Izáka, Boh ho zastaví a Abrahámovi sa otvoria oči a uvidí barana chyteného v húštine. A Abrahám pomenoval to miesto Mória, Boh vidí. Možno, že baran bol v tej húštine celú dobu, ale my sme ho nevideli. Ako hovorí Ewelyn Underhillová, náš sprievodca mystickou cestou, uvidíme veci, ktoré tam vždy boli, ale my sme ich nevideli.

Nikto z nás nie je volaný k tomu, aby obetoval Bohu vlastnou rukou svojho syna. To je treba zdôrazniť. Ale tiež je treba zdôrazniť, že takto nikto v dejinách kresťanstva tento príbeh neinterpretoval. Bol chápaný tak, že nás volá k tomu, aby sme boli pripravení vzdať sa pre Boha toho, čo je pre nás najbližšie, najmilovanejšie, najcennejšie. Prijat' niečo, čo sa zdá neprijateľné. Vydržať nevydržateľné. Otvoriť sa niečomu, čo vyzerá, že absolútne protirečí povahe Boha, ako ho poznáme.

- *Čo sú veci, ktoré ste museli vydržať alebo prijať, ktoré sa však zdali ako neprijateľné? Ktoré situácie protirečili povahe Boha, ako ste ho poznali?*

Druhý príbeh je z novej zmluvy a predstavuje zase inú metaforu mystického života. Je tu cesta. Na tejto ceste sú tu dvaja učeníci. Idú do Emmaus a niekde po ceste sa k nim pridá tretí pútnik.

- *Čo spôsobilo otvorenie očí v tomto prípade? Pozrite verše 30-32.*
- *Prečo je treba ešte vykladať Písmo, aby sme mohli vzkrieseného Krista spoznať? Alebo lámať chlieb? Čo to znamená?*

Na širšej úrovni to možno naznačuje, že Ježiša po jeho vzkriesení nemôže cirkev poznať bez pochopenia kontextu Písma, modlitby a eucharistickej praxe. Na osobnej rovine to znamená to isté. Na našej ceste do Emmaus, teda ceste zmätku, hľadania, šoku, bolesti, musíme hľadať Boha v tej starej knihe, ktorá sa nám niekedy zdá už taká zovšednená. V modlitbe, kde sa otvárame tajomstvu väčšiemu ako sme my. V eucharistii, lebo my aj Boh sa môžeme stretnúť len ako zlomené bytosti.

- *Ako poznávate Krista v Biblii? Ako v modlitbe? Ako v eucharistii?*
- *Majú sviatosti pre vás nejaký význam?*

Ani to však nie je koniec našej cesty. Len čo učeníci uvideli Krista a ich oči sa im otvorili, keď už mali všetko poskladané v hlave tak, ako mali mať, Kristus sa im stratil. Zmizol im z očí. Naša cesta nie je zďaleka na konci. Ani prezretie nie je koncom, je zastávkou na našej ceste, kedy nás Kristus ako dobrý hosť pohostí a dá nám oddýchnuť. Je to pohľad na svet z hory Mória, kde sa uvidí ako sa veci majú. Ale potom, potom sa musí ísť ďalej.

Josef Sýkora

3. marca 2013